

- *Are întâietate cuvântul rostit!* -

Distinsă asistență, mult stimate doamne și domni,
Dragă domnule Țigla, dragă comunitate,
dragă domnule preot Martin Jäger, dragi prieteni!

Doresc să vă mulțumesc călduros că nu ați pregetat nici un efort pentru a ne întâlni din nou la Anina cu ocazia comemorării victimelor violenței și războiului, unde împreună cu Consulatul German din Timișoara aduceți un omagiu victimelor războiului în cadrul unei reuniuni care stă și ca simbol pentru victimele războiului din Vestul României.

Doresc să le mulțumesc în mod deosebit acelor care au organizat și au făcut posibilă această întâlnire.

Gândul nostru se îndreaptă astăzi
către victimele violenței și a războiului, ne gândim la copiii, femeile și bărbații tuturor națiunilor.

Comemorăm

soldații care au căzut în Războaiele Mondiale,
oamenii care și-au pierdut viața
ca urmare a acțiunilor beligerante, sau a celor rezultate din aceste acțiuni: fiind prizonieri, exilați sau refugiați.

Îi comemorăm pe cei care
au fost persecutați și uciși pentru că au aparținut unei alte națiuni,
au fost considerați ca aparținând unei alte rase sau s-a considerat că
viața lor, urmare unei boli sau dizabilități, este lipsită de valoare.

Îi comemorăm pe cei care,
și-au pierdut viața opunând rezistență asupra
și pe cei care au murit pentru că și-au apărat convingerile și credința.

Suntem alături de toți cei care își plâng morții. Însă viața noastră stă sub
semnul speranței întru conciliere între oameni și popoare, iar
responsabilitatea noastră este să veghem asupra păcii în cămine și pe
planetă.

Doamnelor și domnilor,

Numărul martorilor oculari al grozăviilor beligerante este în scădere, însă ceea ce ei au povestit despre acele vremuri cumplite, ne va rămâne pentru totdeauna întipărit în memorie.

Eu fac parte din generația care a asistat la modul în care, datorită integrării europene și a solidarității transatlantice, Germania și-a regăsit, după cel de-al Doilea Război Mondial, calea spre valorile comunității internaționale.

De aceea consider, și din perspectivă strict personală, că păstrarea acestui proiect de pace Europa, un proiect fără precedent în istorie, este cea mai mare responsabilitate politică a noastră.

Comemorarea înseamnă cu siguranță să ne aducem aminte de cei decedați, să ne aducem aminte de ce s-a pierdut și a fost distrus și presupune bineînțeles și compasiune și solidaritate cu urmașii celor decedați; **dar trebuie să fie și** un avertisment continuu, pentru a nu pregeta nici un efort în prevenirea pe viitor a unor astfel de catastrofe. Experiența cotidiană ne arată că mult prea repede sunt uitate evenimentele rele și că nu tragem învățăminte din ele.